

§ 199, písm. d) tr. z. není dotčena ani tím, že jednáním obžalovaného nebyla uvedena v omyl a poškozena dráha, nýbrž že šlo o oklamání a poškození příjemce zboží, neboť ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 199, písm. d) tr. z. se nevyžaduje klamání úřadu, naopak stačí, je-li padělaná nebo zfalšovaná veřejná listina způsobila oklamati kohokoliv a použil-li jí pachatel v tomto úmyslu a za tím účelem, aby někomu způsobil škodu, a to zejména na majetku. To, co stížnost dovozuje o dozorčím právu státu a o maření účelu konkrétního opatření státní správy, nemá vůbec významu v souzeném případě, kde nejde o poškození státu, a to o poškození na jiných právech než majetkových.

Po subjektivní stránce se arci vyžaduje ke skutkové podstatě zločinu podle § 199, písm. d) tr. z. vědomí pachatelovo, že jde o veřejnou listinu. Tím je však řečeno jen tolik, že pachatel musí znáti skutečnosti, pro něž se listina jeví býti listinou veřejnou. Nesejde na tom, zda si pachatel správně uvědomil pojem veřejné listiny. Možný omyl v tomto směru by nebyl rázu skutkového [§ 2, písm. e) tr. z.], nýbrž šlo by o omyl právní, jaký pachatele podle zásady vytčené v § 3 tr. z. neomlouvá (srovn. Altmann-Jacob, Komentář, str. 580). Že si obžalovaný byl vědom toho, že falšuje nákladní listy, tedy podle toho, co uvedeno, veřejné listiny, a že jednal v úmyslu podvodném, nalézací soud ze zjištěných skutečností bezvadně dovedl. Jelikož zjištěné jednání obžalovaného vykazuje všechny pojmové znaky zločinu podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. z., nalézací soud po právní stránce nepochybil, uznav stěžovatele vinným podle obžaloby. Tím je vyvrácena i námitka zmateční stížnosti, že může jíti jen o přestupek podle § 461, po případě § 320, písm. f) tr. z., a není třeba se blíže obíratí námitkou, že trestnost skutku jako domnělého přestupku zanikla promlčením.

Čís. 6239.

Porušení zákona v ustanovení § 22, odst. 2 zákona o ochraně cti, zrušil-li krajský jako odvolací soud tomuto předpisu zcela vyhovující usnesení okresního soudu, jímž byla zamítnuta žádost veřejného žalobce o trestní stíhání.

Zákon nenařizuje, aby bylo v takovémto případě v usnesení okresního soudu upozorněno na následek uvedený v poslední větě druhého odstavce citovaného ustanovení.

(Rozh. ze dne 2. července 1938, Zm IV 349/38.)

Nejvyšší soud, přezkoumajav trestní věc proti A. pro přestupek podle § 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., vyhověl oprávněnému prostředku pro zachování právní jednotnosti a vyslovil, že pravoplatným usnesením krajského jako odvolacího soudu v U. ze dne 26. dubna 1938 č. j. Ts 18/38-7 byl porušen zákon v ustanovení § 22, odst. 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. Rozhodnutí toto nemá proti stranám účinku.

D ů v o d y:

Podle spisů okresního soudu v N. č. T 1341/37 odstoupilo státní zastupitelství v U. dne 19. listopadu 1937 tomuto soudu trestní oznámení proti A. pro přestupek utržení na cti podle §§ 3 a 5, čís. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., který prý spáchal tím, že dne 15. října 1937 před vícero osobami na notářském úřadě v N., kde se vyplňovaly hlasovací lístky o tom, jakým jazykem si rodiče přejí, aby byly jejich děti ve škole vyučovány, třikrát za sebou prohlásil, že ministerstvo školství a národní osvěty napsalo hlasovací lístky tak, aby tím »obmanulo« lidi a aby se tito měli na čem bít. Zároveň požádalo státní zastupitelství podle § 22 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. okresní soud o povolení dvouměsíční lhůty k předložení zmocnění potřebného k stíhání podle § 14, odst. 2, čís. 3 cit. zák.

Okresní soud usnesením ze dne 27. listopadu 1937 č. j. T 1341/37-2 povolil žádanou lhůtu k předložení zmocnění, která lhůta však nebyla dodržena a nebylo ani žádáno o její prodloužení a proto usnesením ze dne 11. února 1938 č. j. T 1341/37-3 žádost státního zastupitelství za trestní stíhání A. pro přestupek podle § 3 cit. zák. ve smyslu § 22 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. zamítl.

Na stížnost zmocněnce státního zástupce, podanou do tohoto usnesení, krajský jako odvolací soud v U. zrušil napadené usnesení okresního soudu a nařídil tomuto soudu, aby ve věci dále pokračoval.

Toto usnesení se stalo pravoplatným.

Usnesením krajského jako odvolacího soudu v U. ze dne 26. dubna 1938, č. j. Ts 18/38-7 byl porušen zákon.

Není pochyby o tom, že se čin, z kterého byl A. obviněn, stíhá ve smyslu § 14, odst. 2, čís. 3 cit. zák. na žalobu veřejnou, avšak se zmocněním, když byl spáchán na úkor ministerstva školství a národní osvěty, a že k projednání případu, poněvadž jde o přestupek, je příslušný okresní soud, v tomto případě v N.

Podle § 22, odst. 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. v řízení před soudy okresními má býti zmocnění vykázáno zároveň se žádostí za trestní stíhání. Nestalo-li se tak, má vyzvat soud veřejného žalobce, aby vykázal zmocnění do přiměřené lhůty, kterou zároveň určí. Tuto lhůtu může na žádost veřejného žalobce prodloužit. Nezachová-li veřejný žalobce lhůtu, soud žádost za trestní stíhání zamítne.

Ze spisů okresního soudu plyne, že lhůta k vykázání zmocnění poskytnutá veřejnému žalobci uplynula 27. ledna 1938, o její prodloužení veřejný žalobce včas nežádal a zmocnění ministerstva školství a národní osvěty z 11. února 1938 předložil okresnímu soudu až dne 24. února 1938. Po zákonu postupoval proto okresní soud, když vzhledem na uvedené ve smyslu § 22, odst. 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. žádost veřejného žalobce za trestní stíhání zamítl.

Když krajský soud v U. jako soud odvolací přes to, že státní zastupitelství lhůtu určenou mu k vykázání zmocnění nedodrželo, ani o její prodloužení nežádalo, zrušil správné usnesení okresního soudu a nařídil tomuto soudu, aby ve věci dále pokračoval, porušil zákon v ustanovení § 22, odst. 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Na správnosti usnesení okresního soudu nic nemění okolnost, že v něm nebylo uvedeno, že v případě nedodržení lhůty k vykázání zmocnění, nebo nepodání žádosti o její prodloužení bude žádost za trestní stíhání zamítnuta, neboť toto je stanoveno samým zákonem a bylo na veřejném žalobci, kterému bylo usnesení doručeno, aby se staral o prodloužení lhůty potřebné k vykázání zmocnění. Zákon však takovéto pořízení veřejného žalobce nenařizuje.

Bylo proto vyhověno oprávněnému prostředku generální prokuratury, podanému pro zachování právní jednotnosti, a vysloveno porušení na hoře uvedeného zákonného ustanovení.

Ve smyslu ustanovení § 442, posl. odst. tr. p. nemá toto rozhodnutí proti stranám účinku, neboť není v tomto případě zákonných předpokladů pro další v něm zmíněný postup.

Čís. 6240.

Náležitosti subjektivní stránky zločinu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. zák., spáchaného tak, že vinník chtěl na základě padělané veřejné listiny (nepravdivého úředního výkazu o svých služebních příjmech) jako ručitel vylákati na peněžním ústavu zápůjčku pro třetí osobu.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1938, Zm II 244/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, uplatňující číselně důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř. ve spojení se zřejmým poukazem uplatňovaným zmatekem podle § 281, čís. 10 tr. ř., nelze upřítí oprávnění.

Napadený rozsudek spatřuje ve shodě s obžalobou vinu obžalovaného po stránce subjektivní v tom, že chtěl na Úřednické záložně v B. pomocí padělané veřejné listiny vylákati zápůjčku. Leč zločin podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. z., jímž byl obžalovaný uznán vinným, vyžaduje po subjektivní stránce stejně jako trestný čin podvodu vůbec